

บทความวิจัย (Research Article)

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการแปลข้อความต่อเนื่อง
ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ

An Analysis of English Grammatical Errors in Translating Thai
Continuous Text into English of Undergraduate Students Majoring
in English for Business Communication

ราชวดี ไสสะอาด

Rachawadee Saisa-Ard

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแปลข้อความต่อเนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาข้อผิดพลาดในการแปลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ จำนวน 113 คน โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เข้าทดสอบครบทั้งก่อนและหลังเรียนจำนวน 95 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้หลักเกณฑ์ในการจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษรวบรวมโดย Oshima & Hogue (2007) ผลการศึกษาพบว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในแบบทดสอบก่อนเรียน 5 ลำดับแรก ได้แก่ การสะกดคำ (ข้อผิดพลาด 441 ครั้ง หรือร้อยละ 22.69) การใช้คำผิดความหมาย (ข้อผิดพลาด 199 ครั้ง หรือร้อยละ 10.24) การใช้รูปของคำผิด (ข้อผิดพลาด 191 ครั้ง หรือร้อยละ 9.83) การใช้คำนำหน้านาม (ข้อผิดพลาด 140 ครั้ง หรือร้อยละ 7.2) และการใช้คำบุพบท (ข้อผิดพลาด 139 ครั้ง หรือร้อยละ 7.15) ในส่วนข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในแบบทดสอบหลังเรียน 5 ลำดับแรก คือ การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (ข้อผิดพลาด 168 ครั้ง หรือร้อยละ 12.64) การใช้คำนำหน้านาม (ข้อผิดพลาด 155 ครั้ง หรือร้อยละ 11.66) การสะกดคำ (ข้อผิดพลาด 148 ครั้ง หรือร้อยละ 11.14) การใช้กาล (ข้อผิดพลาด 108 ครั้ง หรือร้อยละ 8.13) และการใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ (ข้อผิดพลาด 107 ครั้ง หรือร้อยละ 8.05)

นอกจากนี้ ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดโดยใช้สถิติ paired-sample t-test พบว่า ค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในภาพรวมในแบบทดสอบหลังเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญ (mean difference = 6.47 และ P-value = 0.00) โดยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการแปลข้อความต่อเนื่อง ในแบบทดสอบหลังเรียนที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ประกอบด้วย การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ การขาดคำบางคำในประโยค การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา และการใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน สะท้อนถึง

คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000

Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus, Surat Thani 84000

Corresponding author; email: rachawadee.s@psu.ac.th

(Received: 25 April 2025; Revised: 18 May 2026; Accepted: 27 May 2026)

DOI: <https://doi.org/10.14456/psruhss.2026.11>

ผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนการสอนด้วยการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมและการฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษา

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ การแปลไทยเป็นอังกฤษ การแปลข้อความต่อเนื่อง

Abstract

This study aims to analyze English grammatical errors in translating Thai continuous text into English and to examine the effects of instructional interventions on solving translation problems made by undergraduate students majoring in English for Business Communication. The population consisted of 113 students, from which a sample of 95 students who completed both the pre-test and post-test was selected for statistical paired analysis. The English grammatical errors were analyzed based on the error classification framework proposed by Oshima & Hogue (2007). The pre-test analysis revealed the five most frequent English grammatical errors in translation were Spelling ($f=441$, 22.69%), Wrong Word ($f=199$, 10.24%), Wrong Word Form ($f=191$, 9.83%), Article ($f=140$, 7.2%), and Preposition ($f=139$, 7.15 %). The five most frequent English grammatical errors in post-test analysis were Capitalization ($f=168$, 12.64%), Article ($f=155$, 11.66%), Spelling ($f=148$, 11.14%), Verb Tense ($f=108$, 8.13%), and Singular and Plural Nouns ($f=107$, 8.05%).

Furthermore, a paired-sample t-test comparison indicated that the overall mean of English grammatical errors in the post-test significantly decreased (mean difference = 6.47, P-value = 0.00). The errors related to continuous text translation that showed a statistically significant decrease included Fragment, Missing Word, Subject-Verb Agreement, and Not Parallel, reflecting the effectiveness of instructional interventions through systematic dictionary use and comparative structural analysis.

Keywords: English grammatical errors, Thai to english translation, Continuous text translation

บทนำ

การสื่อสารและถ่ายทอดข้อความภาษาอังกฤษด้วยการเขียนถือเป็นทักษะที่ท้าทายสำหรับผู้เรียนชาวไทย โดยปัญหาที่มักพบคือ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทั้งในระดับองค์ประกอบการเขียน เช่น ปัญหาการสะกดคำ การใช้รูปของคำผิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร, 2565; Wongranu, 2017) และระดับโครงสร้างประโยค เช่น การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา และการใช้กาล (สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และคณะ, 2565; อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2565) เมื่อผู้เรียนต้องประยุกต์ใช้ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเข้าสู่บริบทของการแปล ความท้าทายและข้อผิดพลาดมักจะเพิ่มความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากกระบวนการแปลคือ การถ่ายทอดความหมายจากโครงสร้างภาษาหนึ่งสู่โครงสร้างอีกภาษาหนึ่ง (สุพรรณิ ปันมณี, 2549) ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความเข้าใจโครงสร้างภาษาทั้งสองภาษาเป็นอย่างดี เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ความหมายของสารต้นฉบับ จึงสามารถถ่ายทอดความหมายสู่โครงสร้างภาษาฉบับแปลได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

นอกจากนี้ ผู้เรียนมักเผชิญความท้าทายมากขึ้นเมื่อต้องแปลหน่วยของภาษาที่มีความซับซ้อนในระดับข้อความต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อภาษาต้นฉบับและฉบับแปลมีความแตกต่างทางโครงสร้างไวยากรณ์อย่างมาก เช่น ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างตระกูลกัน ลักษณะ

ของโครงสร้างภาษาที่ใช้สื่อความหมายจึงมีความแตกต่างกันหลายประการ กล่าวคือ โครงสร้างประโยคภาษาไทยมีลักษณะเป็นหน่วยความคิด (proposition) ประกอบด้วย ความหลักและความนำเสนอ (topic-comment) โดยไม่มีขอบเขตประโยคที่ชัดเจน (ทิพา เทพอัศรพงศ์, 2542) ดังประโยคตัวอย่าง (a)

(a) โลกยุคใหม่ เป็นโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเต็มไปด้วยการแข่งขันหลากหลายรูปแบบและหลายด้าน

ตัวอย่างลักษณะประโยคภาษาไทยข้างต้นประกอบไปด้วย 2 หน่วยความคิด ได้แก่

(1) โลกยุคใหม่ เป็นโลกยุคข้อมูลข่าวสาร

(2) ซึ่งเต็มไปด้วยการแข่งขันหลากหลายรูปแบบและหลายด้าน (กุสุมาลย์ ราชะนันท์, 2564)

ตัวอย่างหน่วยความคิดข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหน่วยความคิดทั้งสองไม่มีสัญลักษณ์แสดงขอบเขตของประโยคที่ชัดเจน กริยาในหน่วยความคิดที่ (1) ไม่ต้องสัมพันธ์กับพจน์ของประธานและไม่ต้องบอกกาล (tense) ทั้งนี้มีการละประธานในหน่วยความคิดที่ (2) ซึ่งสะท้อนลักษณะของโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่มีกพบบ่อย

โครงสร้างประโยคภาษาไทยที่มีลักษณะเป็นหน่วยความคิดนี้แตกต่างจากโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็น sentence ประกอบไปด้วย ภาคประธานและภาคแสดง (subject-predicate) โดยประธานมีความสัมพันธ์กับกริยาแท้ในประโยค นอกจากนี้ ลักษณะของประโยคภาษาอังกฤษที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ มีสัญลักษณ์แสดงขอบเขตของประโยคที่ชัดเจน

ความแตกต่างทางโครงสร้างประโยคของภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาเมื่อแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากการเว้นวรรคมิได้หมายความว่าจบประโยคเสมอไป ประธานในประโยคหนึ่งอาจทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมในประโยคต่อไป รวมถึงอาจมีการละประธานในบางประโยค (วรรณาด วิมลเฉลา, 2543) ดังตัวอย่างข้อความต่อเนื่องภาษาไทย (b)

(b) บุรุษลึกลับแอบนำนกเขาแขกสีขาวยาวประมาณ 300 ตัว ไปปล่อยที่รัฐสภากลางดึก รุ่งเช้าถูกอึกาไล่จิกกิน ตายอนเอนจนเกลื่อน สร้างความเวทนาแก่ผู้พบเห็น

ตัวอย่างข้อความต่อเนื่องภาษาไทยข้างต้นสามารถแบ่งออกเป็น 5 หน่วยความคิด ได้แก่

(1) บุรุษลึกลับแอบนำนกเขาแขกสีขาวยาวประมาณ 300 ตัว

(2) ไปปล่อยที่รัฐสภากลางดึก

(3) รุ่งเช้าถูกอึกาไล่จิกกิน

(4) ตายอนเอนจนเกลื่อน

(5) สร้างความเวทนาแก่ผู้พบเห็น (ทิพา เทพอัศรพงศ์, 2542)

หน่วยความคิดที่ (2) (3) (4) และ (5) แสดงให้เห็นลักษณะของประโยคภาษาไทยที่มีการละประธาน โดยประธานของหน่วยความคิดที่ (2) คือประธานของหน่วยความคิดที่ (1) ประธานของหน่วยความคิดที่ (3) และ (4) คือกรรมของหน่วยความคิดที่ (1) และประธานของหน่วยความคิดที่ (5) คือประธานที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจของหน่วยความคิดที่ (4) ดังนั้น การแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยที่มีลักษณะโครงสร้างประโยคที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษเช่นนี้ ผู้เรียนจึงต้องพิจารณาความหมายของข้อความต่อเนื่องภาษาไทย เพื่อวิเคราะห์ประธานและกริยาในหน่วยความคิด ก่อนแบ่งประโยคเพื่อแปลสู่โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ต้องมีประธานและกริยาแท้ที่บอกความสัมพันธ์กับประธาน รวมถึงมีขอบเขตประโยคชัดเจนได้อย่างถูกต้อง

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้สอนรายวิชาการแปลจึงพบว่าผู้เรียนที่เริ่มเรียนมักประสบปัญหาการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ อันเนื่องมาจากความแตกต่างทางโครงสร้างไวยากรณ์ของทั้งสองภาษา ทั้งในด้านการทำความเข้าใจข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเพื่อจับความหมายและการถ่ายทอดความหมายให้อยู่ในโครงสร้างภาษาอังกฤษที่ถูกหลักไวยากรณ์ แม้ว่าหลังเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจความแตกต่างทางโครงสร้างข้อความ

ต่อเนื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มักก่อให้เกิดปัญหาในการแปล อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังพบข้อผิดพลาดในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนในลักษณะเดิมอยู่ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนรายวิชาการแปล เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา โดยนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการแปลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชา

ปัจจุบันมีการศึกษาข้อผิดพลาดจากการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในระดับข้อความต่อเนื่องหรือหน่วยของภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยคค่อนข้างน้อย โดยงานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทย อันเนื่องมาจากความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาในระดับคำและระดับประโยค (ปริมา มัลลิกะมาส, 2559; จักกเมธ พวงทอง และอภิษฎา ศรีศรีเรือง, 2564; ดิษยา ศุภราชโยธิน, 2553; พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองไร, 2565; วรทัย สิริเศรณี และนิรชา ชมภูราชภรณ์, 2564; สมจิต จิระนันท์พิร และปริมา มัลลิกะมาส, 2559; อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2565; Pojprasat, 2007; Wongranu, 2017) ในประเด็นต่าง ๆ เช่น แปลหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย การแปลคำขยาย กาลและประโยคกรรมวาจก เป็นต้น

ในส่วนของงานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดจากการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในระดับที่สูงกว่าประโยคของนักศึกษาไทย (สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และคณะ, 2565) โดยใช้กรอบแนวคิดการจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทั่วไปในระดับองค์ประกอบการเขียนและระดับโครงสร้างประโยคของ Oshima & Hogue (2007) เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดที่ใกล้เคียงกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแปลประโยคภาษาไทย (พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองไร, 2565; อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2565; Wongranu, 2017) โดยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบบ่อยที่สุดในการแปลข้อความภาษาไทย ได้แก่ การใช้กาล การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำนำหน้านาม การใช้คำบุพบท และการใช้คำขยาย อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยดังกล่าวนำเสนอเฉพาะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแปลข้อความภาษาไทยของผู้เรียนจากแบบทดสอบการแปลเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น มิได้มุ่งวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลเพื่อแก้ปัญหาการแปลในระดับข้อความต่อเนื่องโดยเฉพาะ

นอกจากนี้ ในการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดการแปลดังกล่าว กระบวนการจัดการเรียนการสอนการแปลอย่างเป็นระบบ ถือเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียน หลักการสอนการแปลและงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบทั้งพจนานุกรมภาษาเดียวและหลายภาษา ถือเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาบริบทแวดล้อมคำและเลือกใช้คำศัพท์ในภาษาฉบับแปลได้อย่างเหมาะสม (พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองไร, 2565) ทั้งนี้ การจัดการเรียนการสอนด้วยการฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาต้นฉบับและฉบับแปล รวมถึงการนำเสนอข้อสังเกตจากบทแปลที่ไม่ถูกต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกแก้ไขเป็นกระบวนการสอนแปลที่สำคัญ (เวลิกา มามูล, 2561; วรรณดา วิมลเฉลา, 2543) เนื่องจากวิธีการดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจข้อจำกัดทางไวยากรณ์ สามารถก้าวข้ามปัญหาการแปลแบบคำต่อคำ และถ่ายทอดความหมายสู่โครงสร้างข้อความต่อเนื่องภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ งานวิจัยนี้จึงมุ่งนำเสนอผลการศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ โดยใช้กรอบแนวคิดการจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ทั้งในระดับองค์ประกอบการเขียนทั่วไปและระดับโครงสร้างประโยคของ Oshima & Hogue (2007) งานวิจัยนี้ยังเปรียบเทียบผลการศึกษาทั้งก่อนและหลังเรียนเพื่อประเมินการจัดการเรียนการสอนด้วยการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบและการฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้าง

ภาษา เพื่อศึกษาว่าการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวสามารถช่วยแก้ปัญหาและลดข้อผิดพลาดในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะหรือรูปแบบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ
2. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบและการฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาในการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อการพัฒนาและแก้ปัญหการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยซึ่งประกอบด้วยความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ส่วนหลัก ดังนี้

(1) ตัวแปรอิสระหรือวิธีการแก้ปัญหการแปล

ผู้วิจัยใช้การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการแปลเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะและลดข้อผิดพลาดของนักศึกษา ประกอบด้วย 2 วิธีการหลัก ได้แก่ (1) การส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบ ทั้งพจนานุกรมภาษาเดียวและหลายภาษา เพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ชนิดของคำ ความหมาย และบริบทแวดล้อมคำนำไปสู่การแก้ปัญหการสะกดคำ การใช้รูปคำ และการเลือกใช้คำศัพท์ในภาษาฉบับแปลได้อย่างถูกต้อง และ (2) การฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษา เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาทำความเข้าใจความแตกต่างของโครงสร้างข้อความต่อเนื่องระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น ปัญหาการไม่มีขอบเขตประโยคที่ชัดเจน การละประธาน และการแสดงกาล เพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียบเรียงโครงสร้างประโยคฉบับแปลภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

(2) ตัวแปรตามหรือการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำกรอบการจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ Oshima & Hogue (2007) เป็นเครื่องมือหลักในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวได้จำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ออกเป็น 22 ประเภท เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขาดคำบางคำในประโยค การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ การใช้กาล การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การเรียงลำดับคำ เป็นต้น

แม้ว่าทฤษฎีของ Oshima & Hogue (2007) จะเป็นกรอบแนวคิดที่ออกแบบมาเพื่อประเมินข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับวิชาการโดยทั่วไป มิใช่กรอบสำหรับประเมินการแปลโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม กระบวนการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยสู่ภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาไม่เพียงแต่เผชิญความท้าทายในการถ่ายทอดโครงสร้างภาษาที่ต่างตระกูลกัน แต่ยังต้องสร้างผลิตผลปลายทางที่เป็นงานเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นข้อผิดพลาดที่ปรากฏในบทแปลจึงมีความทับซ้อนและปะปนกันระหว่างข้อผิดพลาดระดับโครงสร้างประโยคอันเป็นผลจากการแปล เช่น ประโยคไม่สมบูรณ์ การใช้กาลไม่เหมาะสมกับบริบท หรือการละประธาน และข้อผิดพลาดระดับองค์ประกอบการเขียนทั่วไป เช่น การสะกดคำผิด การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ไม่ถูกต้อง หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ด้วยเหตุนี้ การออกแบบการจำแนกข้อผิดพลาดทั้ง 22 ประเภทของ Oshima & Hogue (2007) จึงมีความครอบคลุมและเหมาะสมสำหรับบริบทการวิจัยนี้ เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถตรวจประเมิน เก็บข้อมูล และจัดจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ทุกรูปแบบที่ปรากฏในงานแปลของนักศึกษาได้อย่างเป็นระบบ ครบถ้วน และสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนในการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดได้อย่างแท้จริง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการแปล ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 113 คน ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีจำนวน 95 คน โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะนักศึกษาที่เข้าทำแบบทดสอบครบสมบูรณ์ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน และได้ตัดข้อมูลของนักศึกษาที่ขาดสอบหรือเข้าทำแบบทดสอบเพียงครั้งใดครั้งหนึ่งออก เพื่อให้ได้ข้อมูลคู่ขนานที่สมบูรณ์สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน

รายวิชานี้เป็นรายวิชาที่เกี่ยวกับการแปลรายวิชาแรกที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาทุกคนได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเขียนความเรียงแล้วในภาคการศึกษาก่อนหน้า นอกจากนี้ นักศึกษายังได้เรียนการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และการแปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในสัปดาห์ที่ 1-10 ของรายวิชานี้ ดังนั้น นักศึกษาจึงมีความรู้พื้นฐานด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และความแตกต่างด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเบื้องต้นแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน (ตาราง 1) โดยแต่ละข้อความมีความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อความต่อเนื่องภาษาไทยที่ครอบคลุมเนื้อหาทั่วไป ไปจนถึงข้อความที่มีเนื้อหาด้านธุรกิจ ซึ่งเป็นประเด็นเนื้อหาที่ระบุไว้ในคำอธิบายรายวิชาและแผนการสอน อย่างไรก็ตาม แม้บริบทของเนื้อหาจะมีความท้าทายเพิ่มขึ้นตามลำดับการเรียนรู้ แต่ผู้วิจัยได้ควบคุมความเท่าเทียมกันของระดับความยากง่ายทางโครงสร้างภาษา โดยพิจารณาความใกล้เคียงกันของลักษณะทางภาษาของแบบทดสอบการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยทั้งก่อนและหลังเรียน จากลักษณะทางโครงสร้างไวยากรณ์ข้อความต่อเนื่องภาษาไทยที่มักก่อให้เกิดปัญหาในการแปลเป็นภาษาอังกฤษที่รวบรวมโดยทิพา เทพอัครพงศ์ (2542) และวรนาถ วิมลเฉลา (2543) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) ไม่มีขอบเขตของประโยคชัดเจน 2) ไม่มีคำบอกเวลาเพื่อแสดงกาล 3) มีการละประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ และ 4) ใช้โครงสร้างหน่วยความคิดในลักษณะความหลักและความนำเสนอ ทั้งนี้ เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในบทแปลก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาได้อย่างชัดเจน

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบ เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์การวิจัย รวมถึงความสอดคล้องด้านโครงสร้างภาษา ในรูปแบบการประเมินเชิงคุณภาพ โดยผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมของบริบทคำศัพท์ ระดับความยากง่ายของโครงสร้างภาษา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะดังกล่าวมาปรับปรุงแบบทดสอบให้มีความสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ทดสอบจริง

ตาราง 1 ข้อความต่อเนื่องภาษาไทยที่ใช้ทดสอบ

แบบทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน
โลกยุคใหม่ เป็นโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเต็มไปด้วยการแข่งขันหลากหลายรูปแบบและหลายด้าน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนาและวัฒนธรรม ทั้งภายในและภายนอกประเทศ มีการแข่งขันสูงกว่าที่คิด รัฐบาลของแต่ละประเทศได้พยายามแสวงหากลยุทธ์ในการที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน เพื่อช่วงชิงโอกาสที่ดีกับฝ่ายตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการพัฒนาศึกษา เพื่อมารองรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจโดยตรง	ผู้จัดการฝ่ายการตลาดบริษัทกรีนสปอต (ประเทศไทย) จำกัด กล่าวว่าบริษัทได้ยกเลิกสัญญาการจัดจำหน่ายนมไวต้ามิลค์กับบริษัทดีทีแอลที่มีมานาน โดยจะดำเนินการจำหน่ายเองในเดือนหน้าเพื่อเพิ่มยอดขาย นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของกรีนสปอตที่จะขยายเครือข่ายการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์นมถั่วเหลือง และทำให้เครือข่ายแข็งแกร่ง ส่วนบริษัทดีทีแอลจะดูแลเรื่องการเก็บรักษาและการส่งสินค้าไปยังผู้แทนจำหน่ายเท่านั้น

ขั้นตอนและการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียนในช่วงต้นของสัปดาห์ที่ 11 ก่อนเริ่มจัดการเรียนการสอนเนื้อหาการแปลข้อความต่อเนื่อง โดยมอบหมายให้นักศึกษาทำแบบทดสอบการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน การทดสอบใช้เวลา 1 ชั่วโมง และไม่อนุญาตให้นักศึกษาใช้เครื่องมือช่วยแปลหรือหนังสือเรียน ยกเว้นพจนานุกรมแบบเล่มเท่านั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำประเด็นเรื่องคำศัพท์เฉพาะมาอภิปรายร่วมกับนักศึกษา ก่อนการทำแบบทดสอบในชั้นเรียน

ระยะที่ 2 การจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาการแปล

หลังจากทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนมาใช้เป็นเครื่องมือ เพื่อพัฒนาทักษะและแก้ปัญหาการแปลข้อความต่อเนื่องของนักศึกษาในระหว่างสัปดาห์ที่ 11 ถึง 15 โดยจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้บูรณาการวิธีการสอน 2 ประการตามวัตถุประสงค์การวิจัยเข้ากับกิจกรรมในชั้นเรียน ได้แก่

(1) การส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบ

ผู้วิจัยสอดแทรกการฝึกทักษะนี้ในทุกกิจกรรมการแปล โดยฝึกให้นักศึกษาใช้พจนานุกรมภาษาเดียว (อังกฤษ-อังกฤษ) ควบคู่กับพจนานุกรมหลายภาษา (อังกฤษ-ไทย) เพื่อพิจารณาชนิดของคำ บริบทแวดล้อมคำ และตัวอย่างการใช้คำในประโยค ก่อนตัดสินใจเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับบริบทภาษาต้นฉบับ

(2) การฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษา

ผู้วิจัยจัดการสอนควบคู่ไปกับการทำแบบฝึกหัดวิเคราะห์โครงสร้างภาษาที่แตกต่างกันระหว่างข้อความต่อเนื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

สัปดาห์ที่ 11 การวิเคราะห์โครงสร้างข้อความต่อเนื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนเรื่องความแตกต่างระหว่างโครงสร้างข้อความต่อเนื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดเปรียบเทียบโครงสร้าง ฝึกระบุลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น ปัญหาการไม่มีขอบเขตประโยค การละประธาน และการไม่แสดงกาลในภาษาไทย พร้อมทั้งอภิปรายและร่วมกันหาแนวทางแก้ปัญหา เพื่อถ่ายทอดความหมายสู่โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

สัปดาห์ที่ 12-15 การฝึกปฏิบัติแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยมอบหมายให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติแปลข้อความต่อเนื่อง โดยประยุกต์ใช้วิธีการระบุลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างกันตามที่ได้เรียนรู้ในสัปดาห์ที่ 11 ก่อนลงมือแปลจริง กล่าวคือ กระตุ้นให้นักศึกษาฝึกวิเคราะห์ข้อความภาษาไทยก่อนแปล เช่น การระบุส่วนที่มีการละประธาน หรือการวิเคราะห์กรรมของประโยคก่อนหน้าที่ทำหน้าที่เป็นประธานที่ถูกละไว้ในประโยคถัดไป ทั้งนี้ เมื่อนักศึกษาสามารถระบุโครงสร้างดังกล่าวได้ จะช่วยให้นักศึกษาสามารถถ่ายทอดความหมายสู่โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องมีประธานและขอบเขตประโยคที่ชัดเจนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ นักศึกษายังได้รับการส่งเสริมให้ประยุกต์ใช้ทักษะการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติ เพื่อแก้ปัญหาด้านคำศัพท์อีกด้วย โดยแบบฝึกหัดการแปลที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน เริ่มต้นจากข้อความที่มีเนื้อหาทั่วไป และค่อย ๆ เพิ่มระดับความท้าทายไปสู่ข้อความที่มีเนื้อหาทางธุรกิจ เพื่อให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและเป็นการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาให้คุ้นเคยกับความซับซ้อนของบริบทคำศัพท์

ระยะที่ 3 การทดสอบหลังเรียน (Post-test) และการจัดการข้อมูล

ในสัปดาห์ที่ 16 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบการแปลข้อความต่อเนื่อง (Post-test) ในชั้นเรียน ภายใต้เงื่อนไขมาตรฐานเดียวกับการทดสอบก่อนเรียนทุกประการ คือ ให้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง และอนุญาตให้ใช้ได้เฉพาะพจนานุกรมแบบเล่ม

หลังจากกระบวนการทดสอบเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลบทแปลข้อความต่อเนื่องก่อนและหลังเรียนของนักศึกษารายคน มาจัดเก็บรวบรวมเป็นคลังข้อมูลภาษาคู่ขนาน (Parallel corpus) เพื่อสร้างเป็นคลังข้อมูลภาษาของผู้เรียน (Learner corpus) การจัดทำข้อมูลในรูปแบบดังกล่าวช่วยให้ผู้วิจัยมีความสะดวกในการสืบค้นข้อมูลและสามารถนำไปประเมิน วิเคราะห์ และเปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ตามกรอบแนวคิดของ Oshima & Hogue (2007) ได้อย่างครบถ้วนและเป็นระบบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยของนักศึกษาในแบบทดสอบการแปลก่อนและหลังเรียนโดยใช้หลักเกณฑ์การจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษรวบรวมโดย Oshima & Hogue (2007) นอกจากนี้ ผู้วิจัยแจกแจงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบ พร้อมใช้สถิติ paired-sample t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแต่ละลักษณะที่พบในแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้นำผลวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่านตรวจสอบ เพื่อประเมินความสอดคล้องของการจำแนกข้อผิดพลาด โดยใช้วิธีการพิจารณาร่วมกัน ในกรณีที่ผู้วิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นในการจำแนกประเภทข้อผิดพลาดไม่ตรงกัน ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการอภิปรายเหตุผลร่วมกับผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้องตามกรอบแนวคิดของ Oshima & Hogue (2007) ก่อนนำข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลทางสถิติต่อไป

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนเรียน ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียน และผลการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

ตาราง 2 การแจกแจงความถี่ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียน

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	จำนวนครั้งที่พบ	ร้อยละ
1.	การสะกดคำ	441	22.69
2.	การใช้คำผิดความหมาย	199	10.24
3.	การใช้รูปของคำผิด	191	9.83
4.	การใช้นำนานาม	140	7.2
5.	การใช้คำบุพบท	139	7.15
6.	การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์	125	6.43
7.	การใช้นามเอกพจน์และพหูพจน์	122	6.28
8.	การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา	93	4.78
9.	การใช้คำซ้ำซ้อน	79	4.06
10.	การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่	75	3.86
11.	การรวมประโยคโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนหรือคำเชื่อมประโยค	63	3.24
12.	การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม	49	2.52
13.	การเรียงลำดับคำ	45	2.31
14.	การขาดคำบางคำในประโยค	44	2.26
15.	การใช้รูปคำสรรพนามไม่สอดคล้องกัน	32	1.65
16.	การใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน	30	1.54
17.	การใช้เครื่องหมายวรรคตอน	25	1.29
18.	การใช้เครื่องหมายจุลภาคเชื่อมประโยคอิสระสองประโยค	23	1.18
19.	การใช้กาล	16	0.82
20.	การใช้น้ำเชื่อมในประโยค	11	0.57
21.	การไม่เชื่อมประโยคเข้าด้วยกัน	2	0.1
22.	การใช้น้ำเชื่อมกลุ่มความคิด	0	0
รวม		1944	100

ตาราง 2 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียน พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ 5 ลำดับแรก ได้แก่ 1) การสะกดคำ (ร้อยละ 22.69) 2) การใช้คำผิดความหมาย (ร้อยละ 10.24) 3) การใช้รูปของคำผิด (ร้อยละ 9.83) 4) การใช้นำนานาม (ร้อยละ 7.20) และ 5) การใช้คำบุพบท (ร้อยละ 7.15)

ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียน (Post-test)

ตาราง 3 การแจกแจงความถี่ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในแบบทดสอบหลังเรียน

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	จำนวนครั้งที่พบ	ร้อยละ
1.	การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่	168	12.64
2.	การใช้นำนานาม	155	11.66
3.	การสะกดคำ	148	11.14
4.	การใช้กาล	108	8.13
5.	การใช้นามเอกพจน์และพหูพจน์	107	8.05

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	จำนวนครั้งที่พบ	ร้อยละ
6.	การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม	101	7.6
7.	การใช้รูปของคำผิด	91	6.85
8.	การเรียงลำดับคำ	76	5.72
9.	การใช้คำผิดความหมาย	63	4.74
10.	การใช้คำบุพบท	62	4.67
11.	การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์	53	3.99
12.	การรวมประโยคโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนหรือคำเชื่อมประโยค	49	3.69
13.	การใช้รูปคำสรรพนามไม่สอดคล้องกัน	39	2.93
14.	การใช้คำซ้ำซ้อน	27	2.03
15.	การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา	26	1.96
16.	การใช้เครื่องหมายวรรคตอน	18	1.35
17.	การขาดคำบางคำในประโยค	17	1.28
18.	การใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน	11	0.83
19.	การใช้เครื่องหมายจุลภาคเชื่อมประโยคอิสระสองประโยค	9	0.68
20.	การใช้คำเชื่อมในประโยค	1	0.08
21.	การไม่เชื่อมประโยคเข้าด้วยกัน	0	0
22.	การใช้คำเชื่อมกลุ่มความคิด	0	0
รวม		1329	100

ตาราง 3 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในแบบทดสอบหลังเรียน พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ 5 ลำดับแรก ได้แก่ 1) การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (ร้อยละ 12.64) 2) การใช้คำนานานาม (ร้อยละ 11.66) 3) การสะกดคำ (ร้อยละ 11.14) 4) การใช้กาล (ร้อยละ 8.13) และ 5) การใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ (ร้อยละ 8.05)

ผลการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความถี่ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	แบบทดสอบ ก่อนเรียน		แบบทดสอบ หลังเรียน		t	df	MD	P-value
		mean	SD	mean	SD				
1.	การใช้เครื่องหมายวรรคตอน	0.26	0.49	0.19	0.45	1.41	94	0.07	0.16
2.	การขาดคำบางคำในประโยค	0.46	0.73	0.18	0.44	3.02	94	0.28	0.00*
3.	การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่	0.79	1.17	1.77	2.17	-4.10	94	-0.98	0.00
4.	การใช้กาล	0.17	0.46	1.14	0.93	-9.71	94	-0.97	0.00
5.	การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา	0.98	0.92	0.27	0.54	6.36	94	0.71	0.00*
6.	การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม	0.52	0.75	1.06	1.23	-3.82	94	-0.54	0.00
7.	การไม่เชื่อมประโยคเข้าด้วยกัน	0.02	0.20	0.00	0.00	1.00	94	0.02	0.32
8.	การสะกดคำ	4.64	3.39	1.56	1.87	8.89	94	3.08	0.00*
9.	การใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์	1.28	1.22	1.13	0.94	1.03	94	0.15	0.30

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	แบบทดสอบ ก่อนเรียน		แบบทดสอบ หลังเรียน		t	df	MD	P-value
		mean	SD	mean	SD				
10.	การใช้คำซ้ำซ้อน	0.83	1.00	0.28	0.59	4.62	94	0.55	0.00*
11.	การใช้รูปของคำผิด	2.01	1.69	0.96	1.00	5.77	94	1.05	0.00*
12.	การใช้คำผิดความหมาย	2.09	1.87	0.66	0.93	6.84	94	1.43	0.00*
13.	การใช้รูปคำสรรพนามไม่สอดคล้องกัน	0.34	0.66	0.41	0.56	-0.84	94	-0.07	0.40
14.	การเรียงลำดับคำ	0.47	0.80	0.80	0.69	-2.93	94	-0.33	0.00
15.	การรวมประโยคโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนหรือคำเชื่อมประโยค	0.66	0.91	0.52	0.69	1.58	94	0.14	0.12
16.	การใช้เครื่องหมายจุลภาคเชื่อมประโยคอิสระสองประโยค	0.24	0.48	0.09	0.33	2.46	94	0.15	0.02*
17.	การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์	1.32	1.38	0.56	0.86	5.05	94	0.76	0.00*
18.	การใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน	0.32	0.47	0.12	0.39	3.62	94	0.20	0.00*
19.	การใช้คำบุพบท	1.46	1.45	0.65	0.73	5.16	94	0.81	0.00*
20.	การใช้คำเชื่อมในประโยค	0.12	0.32	0.01	0.10	3.01	94	0.11	0.00*
21.	การใช้นำนานาม	1.47	1.62	1.63	1.17	-0.78	94	-0.16	0.44
22.	การใช้คำเชื่อมกลุ่มความคิด	0	0	0.00	0.00	-	94	0.00	-
รวม		20.46	7.10	13.99	4.72	8.18	94	6.47	0.00*

*P-value<0.05 (ข้อผิดพลาดลดลงอย่างมีนัยสำคัญ)

หมายเหตุ: จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ (n) เท่ากับ 95 คน เนื่องจากคัดเลือกเฉพาะข้อมูลของนักศึกษาที่เข้าทำแบบทดสอบครบทั้งก่อนและหลังเรียน

ตาราง 4 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยการใช้การทดสอบ paired-sample t-test เมื่อพิจารณาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในแบบทดสอบก่อนเรียน (mean = 20.46) มีความแตกต่างกับค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในแบบทดสอบหลังเรียน (mean = 13.99) โดยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าแบบทดสอบก่อนเรียน (mean difference = 6.47) และมีค่า P (P-value) เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (0.05) จึงสรุปได้ว่าค่าเฉลี่ยของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในแบบทดสอบหลังเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณาลักษณะข้อผิดพลาดทั้ง 22 ด้าน พบว่าสามารถแบ่งกลุ่มผลการเปรียบเทียบได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) กลุ่มข้อผิดพลาดที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) มีจำนวน 11 ด้าน ได้แก่ การสะกดคำ การใช้คำผิดความหมาย การใช้รูปของคำผิด การใช้คำบุพบท การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา การใช้คำซ้ำซ้อน การขาดคำบางคำในประโยค การใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน การใช้เครื่องหมายจุลภาคเชื่อมประโยคอิสระ และการใช้คำเชื่อมในประโยค 2) กลุ่มข้อผิดพลาดที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) มีจำนวน 4 ด้าน ได้แก่ การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ การใช้กาล การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม และการเรียงลำดับคำ และ 3) กลุ่มข้อผิดพลาดที่มีการเปลี่ยนแปลงแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) เช่น การใช้นำนานาม การใช้รูปคำสรรพนามไม่สอดคล้องกัน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ฯลฯ

เมื่อพิจารณาเฉพาะลักษณะข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างการแปลข้อความต่อเนื่อง โดยตรง ซึ่งเป็นปัญหาหลักอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น การละประธาน และการไม่มีขอบเขตประโยคที่ชัดเจน พบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ ในส่วนของ ข้อผิดพลาดที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการแปลข้อความต่อเนื่องขึ้นอย่างชัดเจนในด้านการขาดคำบางคำในประโยค การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และการใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างการแปลข้อความต่อเนื่อง ที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญสามารถอธิบายได้ดังตัวอย่างในตาราง 5

บทแปลของนักศึกษาจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนที่แสดงในตาราง 5 และ 6 เป็นบทแปลก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาคนเดียวกัน เพื่อการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดได้อย่างชัดเจนมากขึ้น บทแปลของนักศึกษาอาจจะมีประเด็นข้อผิดพลาดมากกว่าหนึ่งประเด็น อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยอธิบายเพียงข้อสังเกตของลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในแต่ละด้านที่ระบุเท่านั้น

ตาราง 5 ตัวอย่างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างการแปลข้อความต่อเนื่องที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	แบบทดสอบก่อนเรียน		แบบทดสอบหลังเรียน	
	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
1. การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์	...โดยการพัฒนาการศึกษา เพื่อมารองรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจโดยตรง	<i>By means of they develop education for direct support economic competition.</i>	...โดยจะดำเนินการจำหน่ายเองในเดือนหน้านี้เพื่อเพิ่มยอดขาย...	<i>We will sell it next month to increase sales.</i>
2. การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา	...รัฐบาลของแต่ละประเทศได้พยายามแสวงหากลยุทธ์...	<i>Government try to search for develop compete ability...</i>	...บริษัทได้ยกเลิกสัญญา...	<i>...The company has canceled its contract...</i>
3. การขาดคำบางคำในประโยค	...โดยการพัฒนาการศึกษา เพื่อมารองรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจโดยตรง	<i>Through develop to education for support compete economics part...</i>	...โดยจะดำเนินการจำหน่ายเองในเดือนหน้านี้เพื่อเพิ่มยอดขาย...	<i>They will handle to our seller in next month for increase summit sell.</i>
4. การใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน	...โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา และวัฒนธรรม...	<i>...especially in economic, politics, religion and culture.</i>	...ส่วนบริษัททิธแอลล์มจะดูแลเรื่องการเก็บรักษาและการส่งสินค้า...	<i>Diethelm Company only take care about preservation and transportation...</i>

ตาราง 5 แสดงตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญในประเด็นข้อผิดพลาดที่สะท้อนถึงปัญหาความแตกต่างทางโครงสร้างข้อความต่อเนื่องระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ดังตัวอย่างที่ 1 สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของภาษาไทยที่ไม่มีสัญลักษณ์แสดงขอบเขตของประโยคที่ชัดเจน โดยในแบบทดสอบก่อนเรียนนั้น นักศึกษาแปลข้อความโดยยึดโครงสร้างภาษาไทยเป็นหลัก ทำให้ประโยคภาษาอังกฤษขาดประธานและกริยาแท้ที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม ในแบบทดสอบหลังเรียน นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ขอบเขตของหน่วยความคิด และสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่มีภาคประธานและภาคแสดงได้อย่างสมบูรณ์

การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยาในตัวอย่างที่ 2 สะท้อนถึงปัญหาการค้นหาประธานที่แท้จริงในข้อความต่อเนื่องที่มีความยาวในแบบทดสอบก่อนเรียน นักศึกษามีความสับสนในการวิเคราะห์พจน์ของประธาน จึงใช้กริยาไม่สอดคล้องกัน แต่ในแบบทดสอบหลังเรียน นักศึกษาสามารถวิเคราะห์โครงสร้างและเลือกใช้กริยาช่วยและกริยาแท้ ได้สอดคล้องกับประธานเอกพจน์อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ตัวอย่างที่ 3 แสดงการขาดคำบางคำในประโยค ซึ่งสะท้อนปัญหาลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มักมีการละประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ โดยในแบบทดสอบก่อนเรียน นักศึกษาแปลแบบคำต่อคำโดยขึ้นต้นด้วยคำบุพบทและกริยา แต่ในแบบทดสอบหลังเรียน แม้ต้นฉบับภาษาไทยจะมีการละประธาน แต่นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ความหมายที่ต่อเนื่องกัน และใช้ประธานในประโยคภาษาอังกฤษแบบแปลได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ม่อนญาตให้ละประธาน

นอกจากนี้ ตัวอย่างที่ 4 แสดงการใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน ซึ่งสะท้อนถึงปัญหาการเชื่อมโยงข้อความกลุ่มคำ หรืออนุประโยคให้มีความถูกต้องและสอดคล้องกันตามหลักไวยากรณ์ โดยในแบบทดสอบก่อนเรียน นักศึกษาเชื่อมข้อความโดยใช้คำคนละชนิดปะปนกัน กล่าวคือ ใช้คำคุณศัพท์ปะปนกับกลุ่มคำนาม ทำให้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ขนานกัน ในขณะที่แบบทดสอบหลังเรียน นักศึกษาสามารถเชื่อมข้อความที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค โดยเลือกใช้โครงสร้างคำนามคู่ขนานกันได้อย่างถูกต้อง

จากตัวอย่างทั้ง 4 ด้าน แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยการฝึกวิเคราะห์โครงสร้างภาษาเปรียบเทียบ ช่วยให้นักศึกษาก้าวข้ามการแปลแบบคำต่อคำ และสามารถแก้ปัญหาการแปลในระดับข้อความต่อเนื่อง ที่เกิดจากการละประธาน หรือการไม่มีขอบเขตประโยคที่ชัดเจนในภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่การถ่ายทอดบทแปลภาษาอังกฤษที่มีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ 4 ด้าน ได้แก่ การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ การใช้กาล การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม และการเรียงลำดับคำ มีค่าเฉลี่ยในแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าแบบทดสอบก่อนเรียนและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} < 0.05$) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความสับสนในประเด็นทางไวยากรณ์ดังกล่าวมากขึ้นหลังเรียน โดยเฉพาะในด้านการใช้กาลและการใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม ที่พบว่านักศึกษามักแปลโดยใช้กาลปัจจุบันโดยมิได้คำนึงถึงบริบทเรื่องเวลาในต้นฉบับ และใช้รูปคำสรรพนามอ้างอิงคำนามที่ไม่สอดคล้องกันทางพจน์

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า อัตราความถี่ของข้อผิดพลาดที่เพิ่มสูงขึ้นในบางลักษณะ โดยเฉพาะการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ และการเรียงลำดับคำ อาจเป็นผลกระทบมาจากลักษณะเฉพาะของเครื่องมือที่ใช้ทดสอบ กล่าวคือ ข้อความต้นฉบับก่อนเรียนมีเนื้อหาเชิงทั่วไป ในขณะที่ข้อความต้นฉบับหลังเรียนเป็นข้อความเชิงธุรกิจที่มีคำนามเฉพาะปรากฏอยู่จำนวนมาก รวมถึงมีโครงสร้างกลุ่มคำที่ประกอบด้วยส่วนขยายซ้อนกันหลายคำ ซึ่งมีความยาวและซับซ้อนกว่า ความแตกต่างทางบริบทและระดับความซับซ้อนของคำศัพท์ในเครื่องมือทดสอบนี้ ถือเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่เพิ่มโอกาสให้นักศึกษาเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่และการจัดเรียงลำดับคำขยายเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับการทดสอบก่อนเรียน ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญสามารถอธิบายได้ดังตัวอย่างในตาราง 6

ตาราง 6 ตัวอย่างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	แบบทดสอบก่อนเรียน		แบบทดสอบหลังเรียน	
	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
1. การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่	โลกยุคใหม่ เป็นโลกยุคข้อมูลข่าวสาร...	<i>The new era is the world of information...</i>	ผู้จัดการฝ่ายการตลาดบริษัทกรีนสปอต (ประเทศไทย) จำกัด กล่าวว่ามีบริษัท...	Marketing manager from Green Spot (Thailand) Company Limited say <i>The</i> company...
2. การใช้กาล	...รัฐบาลของแต่ละประเทศได้พยายามแสวงหากลยุทธ์...	<i>The governments of many countries try to find strategy...</i>	ผู้จัดการฝ่ายการตลาดบริษัทกรีนสปอต (ประเทศไทย) จำกัด กล่าวว่ามีบริษัทได้ยกเลิกสัญญา...	Marketing manager of Green Spot (Thailand) Company Limited say <i>the</i> company <i>cancel</i> contract
3. การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม	รัฐบาลของแต่ละประเทศได้พยายามแสวงหากลยุทธ์ในการที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน...	<i>Governments of each country try to find strategies for developing their abilities to complete...</i>	...โดยจะดำเนินการจำหน่ายเองในเดือนหน้านี้เพื่อเพิ่มยอดขาย...	<i>The Green Spot (Thailand) Company Limited will distribute by themselves for increasing sales.</i>
4. การเรียงลำดับคำ	...การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ...	<i>...economic competition...</i>	...สัญญาการจัดจำหน่ายนมไวต้ามิลค์กับบริษัทตีทแอล์มที่มีมานาน...	<i>...a Vita milk selling long-term contract...</i>

ตาราง 6 แสดงตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทั้ง 4 ด้าน ตัวอย่างที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ในประโยคไม่เหมาะสม โดยใช้คำนำหน้านามด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ในตำแหน่งกลางประโยค ด้านตัวอย่างที่ 2 สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาใช้กาลไม่เหมาะสมกับบริบทต้นฉบับ โดยส่วนใหญ่มักใช้กาลที่แสดงเวลาปัจจุบันโดยมิได้คำนึงถึงความหมายและบริบท ในส่วนตัวอย่างที่ 3 ชี้ให้เห็นว่านักศึกษามีความสับสนในการใช้รูปคำสรรพนามเอกพจน์และพหูพจน์เพื่ออ้างถึงคำนามในประโยค นอกจากนี้ตัวอย่างที่ 4 ยังสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาไม่สามารถเรียงลำดับคำนามหลักและส่วนขยายให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาสามารถลดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการแปลข้อความต่อเนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษใน ประเด็นที่เป็นปัญหาหลักในแบบทดสอบก่อนเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น การใช้คำผิดความหมาย การใช้ รูปของคำผิด การใช้คำบุพบท การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และการใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา สะท้อน ให้เห็นว่านักศึกษามีความเข้าใจโครงสร้างภาษาฉบับแปลในประเด็นดังกล่าวมากขึ้นหลังเรียน โดยเป็นผลสัมฤทธิ์ โดยตรงจากการจัดการเรียนการสอน 2 ปัจจัย ได้แก่ 1) การได้รับการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมให้มีประโยชน์สูงสุด ต่อการแปล และ 2) การทำแบบฝึกหัดวิเคราะห์โครงสร้างภาษาที่แตกต่างกันระหว่างข้อความต่อเนื่องภาษาต้นฉบับ และฉบับแปล และแบบฝึกหัดแก้ไขบทแปล ซึ่งสามารถอภิปรายผลโดยเชื่อมโยงกับลักษณะข้อผิดพลาดได้ดังนี้

ผลของการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบต่อการลดข้อผิดพลาดระดับคำ การลดลงอย่างมี นัยสำคัญของข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ การใช้คำผิดความหมาย การใช้รูปของคำผิด และการใช้คำบุพบท เป็น ผลสืบเนื่องมาจากการที่นักศึกษาได้รับการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมระหว่างการทำแบบฝึกหัดแปลในชั้นเรียน ทั้งพจนานุกรมภาษาเดียว (อังกฤษ-อังกฤษ) และพจนานุกรมหลายภาษา (อังกฤษ-ไทย และไทย-อังกฤษ) โดยฝึก พิจารณานิตของคำ คำอธิบายความหมาย รวมถึงตัวอย่างการใช้คำในประโยค ส่งผลให้นักศึกษาเข้าใจบริบท แวดล้อมคำที่ต้องการเลือกใช้ในภาษาฉบับแปลได้ นอกจากนี้ ยังทำให้นักศึกษาสามารถใช้รูปของคำได้ถูกต้องตาม หน้าที่ เลือกใช้คำภาษาฉบับแปลได้ใกล้เคียงกับความหมายของคำภาษาต้นฉบับ รวมถึงใช้คำบุพบทที่เหมาะสมกับ คำปรากฏรวมมากขึ้นหลังเรียน การสอนการใช้พจนานุกรมหลากหลายประเภทอย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียนแปล เป็นแนวทางการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดการแปลที่ได้รับการส่งเสริมในงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาข้อผิดพลาดในบทแปล (พุทธิชาติ ลิ้มศิริเรืองโร, 2565; สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และคณะ, 2565; อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2565; Wongranu, 2017) เนื่องจากการใช้พจนานุกรมภาษาเดียวร่วมกับพจนานุกรมหลายภาษา ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ ของการพิจารณาความหมายของคำก่อนการเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบทต้นฉบับ ลดการเลือกใช้เพียงคำแรกที่ได้ปรากฏ ในพจนานุกรมหลายภาษา ทั้งนี้ ส่งผลให้ภาษาฉบับแปลสามารถถ่ายทอดความหมายได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับและ เป็นธรรมชาติมากขึ้น

ผลของการฝึกวิเคราะห์ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาต่อการลดข้อผิดพลาดในระดับข้อความต่อเนื่อง แบบฝึกหัดวิเคราะห์โครงสร้างภาษาที่แตกต่างกันระหว่างข้อความต่อเนื่องภาษาต้นฉบับและฉบับแปล และ แบบฝึกหัดแก้ไขบทแปล เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงทำให้ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในประเด็นที่เป็นปัญหา หลักก่อนเรียน เช่น ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ด้านการใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยาที่ไม่สอดคล้องกัน การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ การขาดคำบางคำในประโยค และการใช้โครงสร้างไม่คู่ขนาน ลดลงในแบบทดสอบหลัง เรียนอย่างเห็นได้ชัด โดยแบบฝึกหัดดังกล่าวส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าใจความแตกต่างระหว่างโครงสร้างข้อความ ต่อเนื่องภาษาต้นฉบับและฉบับแปล ตระหนักถึงข้อแตกต่างที่ส่งผลต่อการแปล รวมถึงหากวิธีในการแก้ไขปัญหา เพื่อถ่ายทอดสู่โครงสร้างภาษาฉบับแปลได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ผลการศึกษาสะท้อนว่านักศึกษามีความสามารถแก้ปัญหาโครงสร้างภาษาในการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทย ได้อย่างเหมาะสม นักศึกษาสามารถวิเคราะห์โครงสร้างข้อความต่อเนื่องภาษาไทยที่มักเขียนอยู่ในรูปความหลักและ ความนำเสนอ มีการละประธาน รวมถึงไม่มีขอบเขตประโยคชัดเจน โดยการวิเคราะห์ความหมายเพื่อหาประธานหรือ ความที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจ พร้อมทั้งพิจารณาความสัมพันธ์ของประธานและกริยา ส่งผลให้สามารถถ่ายทอด ความหมายสู่โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ ผลการศึกษายังแสดง ให้เห็นว่านักศึกษามีความเข้าใจกระบวนการแปลข้อความต่อเนื่องภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังเรียน

ดังนั้น การส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าใจความแตกต่างระหว่างโครงสร้างภาษาต้นฉบับและฉบับแปล รวมถึงนำเสนอข้อสังเกตของบทแปลที่มักถูกต้องแก่นักศึกษานั้น เป็นกระบวนการเรียนการสอนการแปลที่สำคัญ (เวลิกา มามูล, 2561; วรรณถ วิมลเฉลา, 2543) เนื่องจาก นักศึกษาสามารถเรียนรู้ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้จากบทแปลที่ไม่ถูกต้อง อันนำไปสู่ความเข้าใจและการตระหนักถึงประเด็นโครงสร้างภาษาที่อาจทำให้เกิดปัญหาในการทำงานแปลจริงได้

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาพบว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หลังเรียนบางประการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การใช้กาล การใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม การเรียงลำดับคำ และการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ นักศึกษายังคงมีปัญหากลการใช้กาลและการใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการขาดการอ่านทำความเข้าใจต้นฉบับ การขาดความรู้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และอิทธิพลโครงสร้างภาษาไทย นักศึกษาขาดการทำความเข้าใจบริบทต้นฉบับที่เกี่ยวข้องกับเวลา ทำให้เลือกใช้กาลในภาษาฉบับแปลไม่เหมาะสมหรือไม่สัมพันธ์กับบริบทต้นฉบับ นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้กาลที่แสดงเวลาปัจจุบันเมื่อแปลเป็นภาษาฉบับแปลโดยไม่คำนึงถึงความหมายและคำบอกเวลาในภาษาต้นฉบับ ปัญหาการใช้กาลเป็นปัญหาที่พบเป็นลำดับแรกในงานวิจัยของ สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และคณะ (2565) ซึ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากการแปลอนุθεภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยในงานวิจัยดังกล่าวระบุว่าปัญหาการใช้กาลในการแปลมักมีสาเหตุมาจากการไม่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ต้นฉบับ รวมถึงการละเลยการใช้รูปคำกริยาเพื่อแสดงเวลาในภาษาฉบับแปล เช่นเดียวกับข้อผิดพลาดด้านการใช้ความสัมพันธ์ของคำสรรพนาม หากนักศึกษาดูการพิจารณาความสัมพันธ์ของคำนามที่กล่าวถึงก่อนหน้าในบริบทต้นฉบับ ส่งผลให้นักศึกษาใช้คำสรรพนามอ้างอิงคำนามไม่สัมพันธ์กันทั้งในเชิงพจน์และความหมาย ยกตัวอย่างเช่น ใช้ *their* และ *themselves* ในการกล่าวถึง *the company*

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าความถี่ของข้อผิดพลาดด้านการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และการเรียงลำดับคำที่เพิ่มสูงขึ้น อาจเป็นผลกระทบมาจากลักษณะเฉพาะของเครื่องมือที่ใช้ทดสอบ กล่าวคือ ข้อความต้นฉบับหลังเรียนเป็นข้อความเชิงธุรกิจที่มีคำนามเฉพาะปรากฏอยู่เป็นจำนวนมาก รวมถึงมีโครงสร้างกลุ่มคำที่ประกอบด้วยส่วนขยายซ้อนกันหลายคำ ความแตกต่างทางบริบทเนื้อหาและระดับความซับซ้อนของคำศัพท์นี้ ถือเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่เพิ่มโอกาสให้นักศึกษาเกิดความสับสน จึงส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่กับคำนามเฉพาะ และการจัดเรียงลำดับคำขยาย เพิ่มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับการทดสอบก่อนเรียน

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการบูรณาการวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดวิเคราะห์โครงสร้างเปรียบเทียบและการส่งเสริมการใช้พจนานุกรมอย่างเป็นระบบ สามารถแก้ปัญหาการแปลข้อความต่อเนื่องได้จริง อย่างไรก็ตาม ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่จำกัดยังคงเป็นสาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับโครงสร้างประโยคที่ส่งผลต่อความหมาย นอกจากนี้ ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติแปลข้อความต่อเนื่องในชั้นเรียนที่มีจำกัด เนื่องจากรายวิชามีขอบเขตเนื้อหาที่ต้องครอบคลุมทั้งการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลระดับประโยค อาจส่งผลให้นักศึกษามีเวลาไม่เพียงพอในการทำความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่แตกต่างกันและฝึกฝนจนเกิดความเชี่ยวชาญ ดังนั้น การเรียนการสอนจึงควรเน้นความแตกต่างทางโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในระดับข้อความต่อเนื่องมากขึ้น โดยเพิ่มเวลาในชั้นเรียนเกี่ยวกับการฝึกพิจารณาต้นฉบับภาษาไทยเพื่อถอดความหมายอย่างถูกต้อง ก่อนเปรียบเทียบข้อความเดียวกันในฉบับแปลภาษาอังกฤษเพื่อวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างภาษาที่เหมือนและแตกต่างกัน

ข้อจำกัดในการวิจัย

งานวิจัยนี้มีข้อจำกัดเรื่องความแตกต่างของบริบทเนื้อหาในเครื่องมือที่ใช้ทดสอบ กล่าวคือ แบบทดสอบก่อนเรียนมีเนื้อหาเชิงทั่วไป ในขณะที่แบบทดสอบหลังเรียนมีเนื้อหาเชิงธุรกิจ ซึ่งมีคำนามเฉพาะและโครงสร้าง

กลุ่มคำที่ซับซ้อนกว่า แม้ผู้วิจัยจะพยายามควบคุมระดับความยากของประเด็นทางไวยากรณ์หลักแล้ว แต่ความแตกต่างทางบริบทเนื้อหา ยังคงเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่ส่งผลกระทบต่อระดับความยากของแบบทดสอบ และอาจส่งผลให้การเปรียบเทียบสถิติความถี่ในข้อผิดพลาดไม่สามารถสะท้อนผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนการสอนได้อย่างสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผู้สอนรายวิชาการแปลหรือรายวิชาที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนอภิปรายถึงปัญหา สาเหตุและวิธีการแก้ไขร่วมกันในชั้นเรียน อันนำไปสู่การเห็นความสำคัญของการใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องและวิธีการทำงานแปลที่รอบคอบมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มการสัมภาษณ์หรือการสนทนากลุ่มในการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น งานวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษารูปแบบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแต่ละด้านทั้งก่อนและหลังเรียนเพื่อเปรียบเทียบรูปแบบข้อผิดพลาดที่พบ ซึ่งอาจนำไปสู่ความเข้าใจปัญหาและสาเหตุของข้อผิดพลาดแต่ละด้านอย่างละเอียดมากขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนแปลต่อการลดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาออกแบบแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนให้เป็นแบบทดสอบคู่ขนานที่มีการควบคุมบริบทของเนื้อหา ชนิดของคำศัพท์ และความซับซ้อนของส่วนขยายให้มีความเท่าเทียมกันมากที่สุด รวมถึงควรพิจารณาขยายระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนและการฝึกปฏิบัติแปลข้อความต่อเนื่องให้ยาวขึ้น หรือมุ่งเน้นศึกษาในรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนการแปลข้อความต่อเนื่องโดยเฉพาะ เพื่อให้ผู้เรียนมีเวลาในการฝึกฝนและทำความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์อย่างเต็มที่ ซึ่งอาจช่วยลดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กุศลมาลย์ รัชตะนันท์. (2564). *การแปลให้มีประสิทธิภาพ THAI-ENGLISH*. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จักกเมธ พวงทอง และอภิษฎา ศรีศรีเรือง. (2564). เทคนิคการแปลเอกสารทางวิชาการ: ข้อผิดพลาดในการใช้คำและรูปแบบประโยคที่พบบ่อยในการแปลเอกสารทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ. *วารสารศิลปศาสตร์ราชชมงคลสุวรรณภูมิ*, 3(1), 87–101.
- ดิษยา ศุภราชโยธิน. (2553). การศึกษาข้อบกพร่องและความสัมพันธ์ของความสามารถในการแปล ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 7(2), 69–85.
- ทิพา เทพอัศวพงศ์. (2542). *การแปลเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีมา มัลลิกะมาส. (2559). ปัญหาการแปลที่เกิดจากหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย. *วารสารการแปลและการล่าม*, 1(1), 50–77.
- พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร. (2565). ปัญหาและข้อผิดพลาดในการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปี ที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, (19)2, 95–108.
- วรนาถ วิลมณเฑาะ. (2543). *คู่มือสอนแปล* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วโรทัย สิริเศรณี และนิรชา ชมภูราษฎร์. (2564). ข้อผิดพลาดในการแปลของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยนครพนม. *วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 7(3), 34–45.
- เวลิกา มามูล. (2561). การปรับปรุงข้อผิดพลาดทางการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้*, 6(2), 33–45.
- สมจิต จิระนันท์พิร และปรีมา มัลลิกะมาส. (2559). ปัญหาการแปลหน่วยสร้างกริยาเรียงภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย. *Journal of Letters*, 45(2), 205–262. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jletters/article/view/89401>
- สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา, คริส ชาน และธนนทร์ฐ์ นาคทั้ง. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากการแปลอนุเฉพาะภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 13(2), 199–220.
- สุพรรณิ ปันมณี. (2549). *การแปลขั้นสูง* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉริน จิตต์ปรารพ. (2565). การวิเคราะห์การแปลโฆษณาภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, (19)1, 100–113.
- Oshima, A., & Hogue, A. (2007). *Introduction to academic writing*. London: Pearson/Longman.
- Pojprasat, S. (2007). *An Analysis of Translation Errors Made by Mattayomsuksa 6*. [Unpublished master's thesis]. Bangkok: Srinakharinwirot University. [https://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Eng\(M.A.\)/Somboon_P.pdf](https://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Eng(M.A.)/Somboon_P.pdf)
- Wongranu, P. (2017). Errors in translation made by English major students: A study on types and causes. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 38(2), 117–122. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/kjss/article/view/242659>